

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa B.W.
przeciwko Agencji Rynku Rolnego w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 maja 2018 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt XXI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 października 2016 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację B.W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 stycznia 2016 r., którym oddalono jej powództwo przeciwko Agencji Rynku Rolnego w W. o przywrócenie do pracy.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powódka zarzuciła:
1) obrazę prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 264 § 2 k.p. polegającą na przyjęciu, że winę w przekroczeniu terminu do zaskarżenia wypowiedzenia umowy o pracę kreują jedynie obiektywne okoliczności z pominięciem okoliczności subiektywnych, takich jak stan emocjonalny, stan zdrowia, wewnętrzne przekonanie powódki o umiejętności zaskarżenia wypowiedzenia w przepisany terminie;
2) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 278 § 1 k.p.c., przez to, że Sądy obu instancji nie przeprowadziły z urzędu

dowodów na okoliczność istnienia faktycznej przeszkody w dochowaniu terminu do zaskarżenia przez powódkę wypowiedzenia umowy o pracę, w szczególności dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii, co spowodowało, iż Sąd drugiej instancji pominął okoliczności dotyczące oceny faktycznego stanu zdrowia powódki w okresie, w którym nastąpiło przekroczenie terminu do zaskarżenia wypowiedzenia umowy o pracę.

Wskazując na powyższe podstawy skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością wynikającą z faktu, że zaskarżony wyrok zapadł za podstawie uznania winy powódki w przekroczeniu terminu, z pominięciem przeprowadzenia jakiegokolwiek dowodu na okoliczność stanu zdrowia powódki w analizowanym okresie, wobec znajdujących się w aktach informacji o leczeniu się powódki u lekarza neurologa oraz fizjoneurologa, co stanowi o rażącym naruszeniu przepisów prawa oraz zasad obowiązujących w praworządnym państwie, a to zasady poszanowania praw osób zmagających się chorobami pozbawiającymi ich możliwości bądź pewności w obronie swoich praw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c.

powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżąca nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia

skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Uchodzi uwagi skarżącej, że w przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej chodzi nie tylko o oczywiste naruszenie prawa, ale także o oczywisty wpływ tego naruszenia na rozstrzygnięcie sprawy. Obowiązkiem skarżącego jest zatem przeprowadzenie wywodu jurydycznego dla wykazania, że wskazywane przez niego naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji były tego rodzaju, iż doprowadziły wprost do wydania wadliwego wyroku. Skarżąca wywodu takiego nie przeprowadza i nawet nie wskazuje przepisów prawa, których naruszenie przez Sąd drugiej instancji miałoby wprost stanowić o zasadności skargi. Obowiązku tego nie wypełnia powołanie się przez skarżącą na „naruszenie przepisów prawa oraz zasady obowiązujące w praworządnym państwie”. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest bowiem poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącą prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.